

Ko je Držajev Janez zvedel, pred kom je ubiral pete, ga je bilo v početku malo sram. Ljudje so postajali vedno nadležnejši in vedno hujše šale so uganjali z njim.

Naposled si je siromak pomagal iz zadrege z zvijačo, skovano na račun resnice in v škodo svoje dobre zakonske polovice.

»Pravzaprav,« se je moško odrezal vsakemu radovednežu, »sem jaz takrat prav dobro vedel, da tisti v hoji ni nihče drugi kot Kosov Matevž iz Hauptmanic. Tako je! Toda moja žena Urša ni bila istih misli. Zakričala je in zbežala. Jaz sem stekel za njo, ampak samo zato, da bi ji pojasnil zmoto. Kaj hočemo, jako se ji je mudilo v dolino, in pri najboljši volji je nisem mogel dohajati. Bojzljiva ženska je hud križ božji, tako vam povem!«

Sirota na materinem grobu.

*Po svetu moram danes, draga mati,
ko s snegom mede spet vihar tuleč;
doma se huda mačeha košati
in mene videti ne mara več!*

*Očetu, ki tako me rad imel je,
pa jaz sem zdaj na svetu zadnja stvar,
v gostilnice zahajati začel je,
s kletvino pozno vrača se vsekdar.*

*Oj, mama, draga moja, zlata mama,
naj tudi jaz za tabo priti smem!
Kam neizkušena sirota sama
podati hočem zdaj se v mrazu tem?!* —

*Tako uboga deklica vzdihuje,
solzé grob materini ji kropé;
dobrotni Bog pa njene vzdihé čuje
in doigne k materi dušico nje. —*

Fr. Rojec.

